

Vi mener altså, at man skal passe meget på med at skjule lovgivningen og regelfastsættelsen i bekendtgørelser og cirkulærer, og vi havde for et halvt års tid siden en stor diskussion, hvor vi af regeringspartierne med Socialdemokratiet i spidsen fik at vide, at vi skulle være meget påpasselige med bare at gennemføre direktiver ved hjælp af bekendtgørelser og cirkulærer; men det er jo lige netop det, der sker her, for vi kan risikere, at der kommer nye bekendtgørelser og cirkulærer, hvori der henvises til EU, og hvori der i øvrigt er en hel masse nye stramninger, og dér mener vi altså det er vigtigt, at hvis der er nogle ekstra krav, for at man kan leve op til de undtagelser, som der peges på i direktivet, så skal det frem i loven. Men vi vil selvfølgelig gå nærmere ind i den diskussion under udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Arbejdsministeren forsvarede ministerbeføjelsen med, at ellers ville det jo være sådan, at hver eneste gang der bare var den mindste lille ændring på arbejdsmarkedet, skulle det altså igennem Folketingets tre behandlinger osv.

Ja, det er rigtigt, at hvis man har den opfattelse, at man fuldstændig i detaljer skal regulere arbejdsmarkedet, vil det være nødvendigt. Men det er ikke Fremskridtspartiets opfattelse, at man skal gøre det på den måde. Der skal være nogle overordnede retningslinjer, og så må arbejdsmarkedets parter ellers finde ud af, hvordan det skal være derindenfor, og så kunne man godt holde det inden for lovens rammer.

Lad mig henlede opmærksomheden på forslaget § 51, stk. 3, hvor der jo står:

»Ved arbejde med pasning af mennesker, dyr og planter samt ved arbejde, der er nødvendigt for at bevare værdier, kan det ugentlige fridøgn udskydes og erstattes af tilsvarende frihed senere, når det er nødvendigt af beskyttelseshensyn eller for at sikre kontinuerlige ydelser eller vedvarende produktion.«

Det er jo ganske klar og tydelig tale, men alligevel står der også her: »Arbejdsministeren kan fastsætte nærmere regler herom.« Og jeg kan ikke se, at det skulle være nødvendigt at fastsætte yderligere regler; det, der står der, må være rigeligt.

Og så kan jeg forstå, at i direktivet er det foreskrevet, at der skal være en maksimumsbe- grænsning på 48 timers ugentlig arbejdstid; men så kan jeg jo kun sige, at det er jo ikke med i for-

slaget, og derfor nytter det egentlig ikke noget, at man stemmer imod forslaget, for det er overladt til arbejdsmarkedets parter, men med den klausul, at det skal arbejdsmarkedets parter altså også gennemføre.

Og så er spørgsmålet: Hvordan kan man så som folketingsmedlem forhindre, at det sker? Det kan man ikke!

Det er altså Fremskridtspartiets opfattelse, at det bedste er, at arbejdsmarkedets parter selv finder ud af at løse disse opgaver, og at det næstbedste er, at Folketinget regulerer det område, men at det allerværste dog er, at det er noget, der bliver reguleret af EU, for så må vi sige, at Danmark som en selvstændig stat og et selvstændigt land er under afvikling. Og vi må jo sige, at med det tempo, som direktiverne fra EU regner ned over os i, vil der ikke engang være tid til at holde et minuts stilhed i den anledning.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil give hr. Tom Behnke ret i, at man ikke kan stemme imod den del af direktivet – og forhåbentlig kommer man heller ikke til det – som regeringen har fremsat lovforslag om, og som et meget bredt flertal i Folketinget altså også ønsker og håber bliver vedtaget, nemlig at der skal ske en aftaleimplementering af de dele af arbejdstidsdirektivet, der har med arbejdstider og med rettigheder i det hele taget at gøre. Så det kommer forhåbentlig ikke til afstemning her i Folketinget.

Så om dét vil jeg sige, at det, at man stemmer imod dette forslag, ikke vil betyde noget for rettighedsdelen af det, for det er noget, der fastlægges af aftaleparterne.

Men jeg forstår egentlig ikke hr. Tom Behnke, for på den ene side lægger hr. Tom Behnke meget vægt på, at arbejdsmarkedets parter skal løfte så stort et ansvar som overhovedet muligt, men på den anden side lyder det, som om hr. Tom Behnke alligevel ikke er helt enig i, at arbejdsmarkedets parter skal løfte den del af deres ansvar, der handler om at aftaleimplementere et direktiv – oven i købet et direktiv, som et flertal i det daværende Mærkedsudvalg gav ikke bare denne regering, men også tidligere regeringer mandat til.

Det er altså ikke et direktiv, der er kommet ud af det himmelblå; det er et direktiv, som der i det danske Folketing har været støtte til, fordi man faktisk synes, at det er rimeligt nok, at der er nogle regler for, hvor lang en arbejdsuge en dansk lønmodtager skal have.